Mapes de Patrimoni Cultural

Diputació Barcelona

Molí del Permanyer

Jorba

Ubicació

Comarca:	Anoia
Lloc/Adreça:	Al sud del nucli urbà, proper al punt on s'ajunten el riu Anoia i la riera de Clariana.
Emplaçament	Entre el riu Anoia els camps del Filferro i els camps del Puig.
Alçada:	350,8

Coordenades:

Latitud:	41.59609
Longitud:	1.54803
UTM Est (X):	378992
UTM Nord (Y):	4605950

Classificació

Número de fitxa	08103 - 21
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Contemporani Popular
Segle	XIX
Any	1890
Estat de conservació	Dolent
Notes de conservació:	Engolit per la vegetació i en estat de ruïna.
Protecció	Física
Tipus de protecció:	BPU
Observacions protecció:	Correspon a la fitxa de béns a protegir A16 del POUM i a la Fitxa nº 91 del Catàleg d'edificacions en sòl no urbanitzable.
Data aprovació:	dv., 06/03/2015 - 12:00
Número inventari	26433 Inventari de Patrimoni arquitectònic
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Obert
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada

Titular:	08102A008000370000LR
Autoria de la fitxa	Cristina Belmonte - iPAT Serveis Culturals
Data de registre de la fitxa:	dl., 07/12/2020 - 13:16
Data de la darrera revisió:	dj., 10/12/2020 - 22:44

Descripció

Edificació feta de maçoneria quasi completament enrunada i engolida per la vegetació. En resten dempeus diverses parets, algunes de força alçada, el que permet veure que l'edifici tenia com a mínim dos pisos. És conserven algunes obertures i restes d'un arc escarser. Correspon a una obra popular, de factura bastant moderna, on s'hi produïa farina. El seu estat de ruïna impedeix definir-ne els espais i les construccions encara conservades.

Observacions:

També conegut com la La Fàbrica Vella.

Història

Els molins hidràulics han estat presents al món rural català, ajudant a moltes de les tasques diàries com la molta, premsat, forjat, fabricació de pólvora, paper, etc, per tant molts d'ells, es trobaven a tocar o en les pròpies cases de pagès.

Com el seu nom indica, tots ells funcionaven per la força de l'aigua generada a partir d'un salt d'aigua que movia les pales d'una roda, ja fos vertical o horitzontal. El moviment circular d'aquestes rodes es transmetia instantàniament a les moles de pedra.

Aquesta mecànica aprofitava el mateix camí de l'aigua i en primer lloc hi havia la resclosa, un tancat artificial construït al llit del riu. Durant l'època moderna i contemporània, les antigues rescloses, s'aniran substituint per rescloses de pedra. Seguiment l'aigua es canalitzava per un rec que la treia del curs del riu per acumular-la en una bassa adossada a l'edifici del molí. Aquesta acumulació d'aigua era necessària per donar pressió al molí. La necessitat de desguassar l'excés d'aigua de la bassa, abans no es vesses, es feia mitjançant un sobreeixidor, dit també estellador.

Seguidament l'aigua de la bassa descendia amb pressió cap a l'interior del molí gràcies a dues estructures, el cup i la canal vertical, una tècnica utilitzada ja des del segle XII. El doll d'aigua queia dins del carcabà, al pis inferior del molí, a través d'aquestes estructures, amb una pressió que feia girar la roda hidràulica que hi havia just a sota. L'eix de la roda transmetia el moviment cap al pis superior on es trobaven instal·lades les moles i tot l'equipament necessari per a la mòlta o l'activitat que s'hi realitzés. Hi havia, segons el tipus d'activitat diferents tipus de roda hidràulica. Tot i que l'ús de molins hidràulics ja es remunta a època romana, començaren a generalitzar-se durant l'edat i mitjana i sobretot entre els segles XVII-XIX.

Bibliografia

Palau i Rafecas, Salvador; Els molins fariners de la conca de l'Anoia. Miscel·lània penedesenca, 1991.